

MARIE LU

WILDCARD

**JOKER
OYUNCUNUN
HİKÂYESİ**

Çeviren

Onur Kınacı Birler

Beni daima yukarı çeken Primo için...

Diğer manşetlere geçerse, dünya çapındaki polis merkezleri kapılarına dayanan kalabalıklarla geçen üçüncü gününe giriyor. Kötü şöhretli suç örgütü lideri Jakob “Ace” Kagan, Paris’in 8. bölgesindeki bir polis karakoluna giderek yetkililere teslim oldu ve bu şaşırtıcı hareketiyle herkesin kafasını karıştırdı. Amerika Birleşik Devletleri’nde FBI’ın En Çok Aranılan On Kişi listesinde yer alan iki kaçak, ölü bulundu. İki olayın da intihar olduğuna karar verildi. Sabah özetiniz bunlardı.

—**TOKYO SUNHABER BÜLTENİ,**
SABAH ÖZETLERİ

Rüyamda Hideo'yla birlikteydim.

Bunun bir rüya olduğunu biliyordum çünkü daha önce hiç görmediğim bir gökdelenin tepesindeki tamamen camla kaplı bir odada bulunan beyaz çarşafli bir yatakta yatıyorduk. Yere doğru baktığımda altımızda düzinelerce ve düzinelerce katın, zeminin-tavanın, zeminin-tavanın uzandığını, ta ki uzakta bir yerde bir nokta hâline gelene dek dünyanın derinliklerine indiğini görebiliyordum.

Belki de binanın dibi yoktu.

Her ne kadar şafağın yumuşak ışıkları içeri dolsa ve tenimizi yumuşak bir parlaklıkla aydınlatmak için gecenin loş maviliğini kovsa da gökteki yıldızlar hâlâ net bir biçimde görülüyor, göğü altın ve beyaz renkli pırıltılarla sarıyordu. Yatak odasının ötesinde, tepedeki yıldızların bir yansıması gibi ışıldayan ve bitmek tükenmek bilmeyen bir şehir manzarası görülüyor, ufukta bir bulutun içinde kaybolana dek uzanıyordu.

Her şey çok fazlaydı. Her yönde sonsuzluk vardı. Hangi tarafa düşeceğimi bilmiyordum.

Ardından Hideo'nun dudakları köprücük kemiğime dokun-

du ve kaybolma hissim yerini sıcaklığa bıraktı. *O buradaydı.* Başımı geriye attım, dudaklarım aralandı ve saçlarım arkamda dalgalanırken gözlerimi cam tavana ve yukarıdaki takımyıldızlara çevirdim.

Özür dilerim, diye fısıldadığında sesi zihnimde yankılandı.

Başımı iki yana salladım ve kaşlarımı çattım. Ne için özür dilediğini anımsayamadım, gözleri o kadar üzgün bakıyordu ki bunu hatırlamak da istemedim. *Doğru olmayan bir şeyler var. Ama ne olabilir?* İçimden bir his burada olmamam gerektiğini söylüyordu.

Hideo beni yakınına çekti. İçimdeki his daha da yoğunlaştı. Pencereden dışarıdaki şehre göz attım; belki de bu düş sahnesinin olması gerektiği gibi görünmediğini ya da tepedeki yıldızların beni duraksattığını düşündüm. *Bir şeyler doğru değil...*

Hideo'nun yanında kaskatı kesildim. Kaşları çatıldı ve eliyle yüzümü kavradı. Öpüşmemize geri dönmek istiyordum ama odanın diğer ucundaki bir kıpırtı dikkatimi dağıttı.

Orada biri duruyordu. Simsiyah bir zırhla kuşanmış, yüz hatlarını siyah bir miğferin ardına saklamıştı.

Ona baktım ve camdan yapılmış her şey paramparça oldu.

SHINJUKU BÖLGESİ

Tokyo, Japonya

Warcross Kapanış Töreni'ne Sekiz Gün Kala

Biri beni izliyordu.

Bunu hissedebiliyordum; takip edildiğime dair ürkütücü hissi, sırtıma sabitlenmiş bakışları... Anka Süvarileri'yle buluşmak için Tokyo'nun yağmurla ıslanmış sokaklarında ilerlerken tüyle-
rim diken diken olmuştu ve sürekli omzumun üzerinden arkama bakıyordum. İnsanlar rengârenk şemsiyeleri ve iş kıyafetleriyle, topuklu ayakkabıları ve bol kesim paltolarıyla aceleyle yanımdan geçip gidiyordu. Ne yöne gidersem gideyim insanların yere eğik başlarının bana doğru çevrildiğini hayal etmeden duramıyordum.

Belki de yıllar boyu ödül avcısı olmanın getirdiği bir paranoaydı bu. *Kalabalık bir caddedesin*, dedim kendi kendime. *Hiç kimse seni takip etmiyor.*

Hideo'nun algoritmasının uygulamaya konulmasının üzerinden üç gün geçmişti. Teknik olarak, dünya şimdi hiç olmadığı kadar güvenli olmalıydı. Henka Games lenslerini bir kere bile olsa kullanan herkes artık Hideo'nun kontrolü altına girmiş ve kanunu çiğnememek ya da başka birine zarar vermemek üzere dönüştürülmüştü.

Sadece benim gibi beta lensleri kullanmaya devam eden az sayıdaki kişi bundan etkilenmemiști.

Yani teoride, birinin beni izlemesinden endişelenmemem gerekiyordu. Algoritma onların bana zarar vermesine izin vermezdi.

Tam bunu düşünürken yerel bir polis karakolunu çevreleyen uzun sıraya bakmak için yavaşladım. Kuyrukta yüzlerce insan olmalıydı. Hepsini de şimdiye dek kanuna aykırı yaptıkları herhangi bir şey için, ödenmemiş bir park cezasından tutun da küçük çaplı hırsızlıklar, hatta cinayet için yetkililere teslim oluyordu. Son üç gündür durum böyleydi.

Dikkatim caddenin sonundaki polis barikatına kaydı. Polisler bizi başka bir sokaktan gitmemiz için yönlendiriyordu. Ambulans ışıkları duvarlardan yansıyor, araca yüklenen üzeri örtülü bir sedyeyi aydınlatıyordu. Burada neler olduğunu anlamam için yakınlardaki bir binanın çatısını işaret eden polis memurlarına şöyle bir bakmam yeterli oldu. Başka bir suçlu daha ölümüne atlamış olmalıydı. Haberler buna benzer intiharlarla doluydu.

Ve tüm bunların gerçekleşmesinde benim de payım vardı.

Huzursuzluğumu bastırarak başka tarafa döndüm. Herkesin gözleri, zor fark edilse de boş bakıyordu. Zihinlerinin içinde, özgür iradelerini büken yapay bir el olduğundan habersizdiler.

Hideo'nun eli.

Bunu hatırlamak yolun tam ortasında durup gözlerimi kapamama yetti. Kalbim onun adıyla hızla çarparken bile yumruklarım açılıp kapandı. *Ben tam bir aptaldım.*

Onu düşünmek beni aynı anda nasıl hem tiksintiyle hem de arzuyla doldurabiliyordu? Karakolun dışında, yağmurun altında bekleyen bu insan sırasına korkuyla bakarken nasıl aynı zamanda Hideo'nun yatağında olduğum, ellerimi sırtında dolaştırdığım rüyanın hatırasıyla yanaklarım kızarabiliyordu?

Biz ayrıldık. Unut onu. Gözlerimi yeniden açtım ve yola devam ederken göğsümde yükselen öfkeyi bastırmaya çalıştım.

Shinjuku alışveriş bölgesinin ısıtılmış sokaklarına daldığım-

da yağmur bardaktan boşanırcasına yağıyor, neon ışıkların kaygan kaldırımlardaki yansımalarını bozuyordu.

Bu fırtına, yaklaşmakta olan ve bu seneki oyunların bitişini simgeleyen Warcraft Kapanış Töreni'nin hazırlıklarını durduruyordu elbette. Gözümdeki beta lenslerle yolların, kaldırımların kırmızının ve altın renginin tonlarına boyandığını görebiliyordum. Tokyo'nun her bölgesi şu anda bu şekilde ışı ışıldı, caddeler o bölgenin en popüler takımının renkleriyle dolup taşıyordu. Tepede bol miktarda sanal havai fişek patlıyor, karanlık gökyüzünü rengârenk ışıklarla süslüyordu. Shinjuku bölgesinin favori takımı Anka Süvarileri'ydi, bu yüzden havai fişekler sık sık havaya yükselen ve alev alev boynunu zafer çığığı atmak için geriye atan bir Anka kuşunun şeklini alıyordu.

Warcraft hayranlarının oylamasından sonra önümüzdeki hafta boyunca her gün, bu seneki şampiyonanın en başarılı ilk on oyuncusu tüm dünyaya açıklanacaktı. Bu on oyuncu Kapanış Töreni'nde son bir Yıldızlar Karması maçı yapacak ve ardından bir sonraki ilkbaharda, açılış töreninde yeniden oynayana dek dünyanın en ünlü kişileri olarak bir yıl geçirecekti. Tıpkı benim bir zamanlar hackleyip bozduğum ve tüm hayatımı etkileyerek beni şu âna getiren açılış töreninde olduğu gibi.

Caddelerdeki insanlar en beğendikleri oyuncular gibi giyinmişti. Birkaç tane Asher benzeri gördüm, Beyaz Evren'de yaptığımız şampiyonluk maçındaki kıyafetini giymişlerdi; birisi Jena kılığına bürünmüş, bir diğeri Roshan olmuştu. İnsanlar hâlâ final maçı hakkında hararetle tartışıyordu. Bunun sebebi o oyun-da olmaması gereken hile-güçlendiricilerinin bulunmasıydı.

Tabii ki bunu ben yapmışım.

Yüzümdeki maskeyi düzeltiltim, gökkuşağı renkli saçlarımı kırmızı yağmurluğumun kapüşonunun altından çıkardım. Yağmur botlarım kaldırımda şap şap ses çıkarıyordu. Kendi yüzümde sıradan bir sanal yüz vardı, böylece en azından NöroLink gözlüklerini ya da lenslerini takan insanlar bana baktıklarında tamamen yabancı birini görecekti. Bunları takmayan nadir in-

sanlar içinse yüzümdeki maske caddedeki maskeli diğer insanların arasına karışabilmem için yeterli olacaktı.

“Sugoi!” diye haykırdı yanımdan geçen biri ve arkama döndüğümde gözleri kocaman açılmış iki kızın saçlarına bakarak sırtıttığını gördüm. Japonca konuşmalarının çevirisi görüşümde belirdi: “Vay canına! Çok güzel bir Emika Chen kostümü!”

Fotoğrafımı çekmek istermiş gibi bir el hareketi yaptılar ve ben de onlara uyup ellerimi V şeklinde zafer işareti yaparak poz verdim. *Siz de Hideo'nun kontrolü altında mısınız?* diye merak ettim.

Kızlar teşekkür anlamında başlarını eğip yollarına devam etti. Omzuma asılı elektrikli kaykayımı düzelttim. Kendi kendimi taklit ediyormuş gibi davranmak güzel bir kılık değiştirmeydi ama başkalarını gizlice takip etmeye alışık biri için hâlâ kendimi tuhaf biçimde açıkta hissediyordum.

Emil! Geldin mi?

Hammie'nin mesajı önümde şeffaf beyaz bir yazı olarak belirdiğinde gerginliğim azaldı. Kendi kendime gülümseyip adımlarımı hızlandırdım.

Neredeyse.

Bizimle birlikte gelseydin çok daha kolay olurdu, biliyorsun değil mi?

Omzumun üzerinden yeniden arkaya baktım. Kesinlikle çok daha kolay olurdu ama takım arkadaşlarımla en son aynı yerde kaldığım zaman Sıfır bizi bir patlamayla neredeyse öldürüyordu.

Artık resmî bir Süvari değilim.
İnsanlar grup olarak dışarı çıktığımızı
gördüklerinde sorular soracaktır.

Ama böyle yaparsan daha
güvende olursun.

Asıl yapmazsam daha güvenli.

İç çektiğini duyar gibi oldum. Barın adresini yeniden yolladı.

Yakında görüşürüz.

Alışveriş merkezinden geçip diğer tarafından dışarı çıktım. Burada Shinjuku'nun rengârenk caddeleri, yerini Tokyo'nun fuhuş merkezi olan Kabukichou'nun köhne sokaklarına bırakıyordu. Omuzlarımı dikleştirdim. Burası *tehlikeli* bir bölge değildi, özellikle de New York'ta yaşadığım yerle kıyaslanırsa ama duvarlar güzel kızları ve saçları jöleyle dikilmiş yakışıklı oğlanları gösteren parlak ekranlarla ve anlamak bile istemediğim karanlık afişlerle doluydu.

Barların dışındaki iç çamaşırılı sanal modeller ziyaretçileri içeri davet ediyordu. Profilimde yabancı olarak belirtildiğimi fark ettiklerinde beni görmezden gelip dikkatlerini sokaklarda dolaşan daha zengin Japonlara çevirdiler.

Yine de adımlarımı hızlandırdım. Dünyadaki hiçbir fuhuş mahallesi güvenli değildi.

Kabukichou'nun sınırındaki dar bir sokağa daldım. Bu ufak ara sokaklardan oluşan kısma *Piss Alley* deniliyordu. Warcraft şampiyonası süresince turistlere kapalı olduğundan Süvariler bu gece için burayı seçmişti. Sokakların giriş ve çıkışlarında takım

elbiseli ve asık suratlı korumalar dikiliyor, gelip geçen meraklı kişileri uzaklaştırıyordu.

Gerçek kimliğimi görebilmeleri için kısa bir süreliğine görünüşümü normal hâline getirdim. Korumalardan biri başını eğdi ve beni içeri aldı.

Sokakların iki tarafında da ufak *sake* barları ve *yakitori* restoranları sıralanmıştı. Her bir buğulanmış kapının ardındaki dumanı tüten ızgaraların etrafında diğer takımların toplandıklarını ve duvarlardaki sanal projeksiyonlarda oyuncularla yapılan röportajlar hakkında yüksek sesle tartıştıklarını görebiliyordum. Taze yağmur kokusu sarımsak, *miso* ve kızarmış et kokusuyla karışıyordu.

Yağmurluğumu çıkarıp silkeledim ve içi dışına gelecek şekilde katlayıp sırt çantamın içine koydum. Ardından en sondaki dükkâna yöneldim. Bu bar diğerlerinden biraz daha büyüktü; iki tarafı kapalı, sessiz bir sokak arasına bakıyordu. Kırmızı fenerlerle aydınlanan kapısında takım elbiseli adamlar dikiliyordu. İçlerinden biri beni fark etti ve kenara çekilip geçmem için yol verdi. Fenerlerin altından yürüyüp kayan cam kapılardan içeri girdim. İçeride beni sıcak bir hava sardı.

Midnight Sense Bar'a Giriş Yapıldı!

+500 Puan. Günlük Skor: +950

Seviye 36 | Ç 120,064

Kendimi hoş bir ortamda buldum. İçerideki bir barın etrafına dizilmiş sandalyelerin hepsi de doluydu ve tezgâhın arkasındaki şef, kâselere *ramen* doldurmakla meşguldü. Geldiğimi duyurmak için yaptığı işe ara verdi.

Herkes benden tarafa dönerken bir sürü tebrik işittim.

Hırsız'ımız Hammie ve Kalkan'ımız Roshan oradaydı. Sandalyelerden birinde oturan Kaptan'ımız Asher'in son moda tekerlekli sandalyesi yanında katlanmış hâlde duruyordu. Hatta aslında Şeytan Tugayı takımında oynayan Tremaine bile buradaydı.

Kâsesinden yükselen buharların arasından başını sallayıp bana selam verirken dirseklerini barın üzerine yasladı. Bileğindeki tesbih boncuklarından yapılmış bileziğiyle oynayan ve eski erkek arkadaşını kasten görmezden gelen Roshan'dan uzakta oturuyordu.

Takımım. Arkadaşlarım. Her birinin yüzüne bakarken izlendiğime dair o ürkütücü his kayboldu.

Hammie bana el salladı. Yanındaki boş sandalyeye minnetle oturdum. Şef önüme bir kâse *ramen* koydu ve bize mahremiyet verebilmek için geri çekildi. "Tüm şehir kutlama yapıyor," diye mırıldandım. "Hideo'nun ne yaptığı hakkında insanların hiçbir fikri yok."

Hammie kıvrıkcık saç tutamlarını sımsıkı toplayıp başının üstünde koca bir topuz hâline getirmeye başladı. Ardından çene- siyle duvarda final maçının görüntülerini yayınlayan sanal ekranı işaret etti. "Tam zamanında geldin," dedi. "Hideo tam da bir duyuru yapmak üzereydi."

Hammie bana bir bardak çay koyarken hepimiz gözlerimizi ekrana diktik. Ekranda şimdi, yüzlerini devasa bir sahneye dönmüş bir oda dolusu muhabirin görüntüsü vardı ve hepsi sabırla Hideo'nun gelmesini bekliyordu. Warcross yaratıcı direktörü Kenn ve Henka Games operasyon direktörü Mari Nakamura çoktan yerlerini almıştı ve birbirleriyle fısıldaşıyordu.

Hideo'nun sahneye doğru yürümeye başlamasıyla ekrandaki odanın içi aniden hareketlendi. Hideo arkadaşlarının yanına ulaştığında takım elbisesinin ceketinin yakasını düzeltti ve her zamanki soğukkanlı, ölçülü zarafetiyle ellerini sıktı.

Hideo'nun ekrandaki görüntüsünün yarattığı his bile sanki bu barın kapısından içeri girmişçesine yoğundu. Görebildiğim tek şey, hayatım boyunca izlediğim, yüzüne bakmak için gazete stantlarının önünde dikildiğim ya da televizyonun karşısında beklediğim oğlandı. Tırnaklarımı tezgâha batırdım ve bunun bana kendimi nasıl da utanç verici şekilde zayıf hissettirdiğini göstermemeye çalıştım.

Hammie fark etti. Bana anlayışla baktı. "Hiç kimse onu bu ka-

dar çabuk unutmamı beklemiyor," dedi. "Hideo'nun dünyayı ele geçirmeyi falan istediğini biliyorum ama yine de takım elbiseyi bir Balmain mankeninden bile çok daha iyi taşıyor."

Asher somurttu. "Ben tam buradayım."

"Onunla *çıkılmak* istediğimi söylemedim," diye karşılık verdi Hammie ve uzanıp Asher'ın yanağını okşadı.

Kısık sesle konuşan Hideo ve Kenn'e baktım; Kenn ve Mari'nin, Hideo'nun planlarının ne kadarından haberdar olduklarını merak ettim. Başından beri tüm şirket bu işin içinde miydi? Böyle bir şeyi sır olarak saklamak mümkün müydü? Böylesi berbat bir şeyin içinde *bu kadar* çok insan mı yer alıyordu?

"Hepinizin bildiği gibi," diye konuşmasına başladı Hideo, "bu seneki şampiyonanın final oyunu sırasında bir hile etkinleştirdi ve Andromeda Takımı'na karşı oynayan Anka Süvarileri bundan yarar sağladı. Yaratıcı ekibimizle bu olayı değerlendirdikten sonra," diyerek duraksadı ve Kenn'e baktı, "bu hilenin oyuncularımızdan biri tarafından değil, dışarıdan birileri tarafından aktifleştirildiğini gördük. Bunu çözenin en iyi yolunun, dört gün sonra Andromeda Takımı ve Anka Süvarileri arasında resmî bir rövanş maçı yapılması olduğuna karar verdik. Maçtan dört gün sonrasında da Kapanış Töreni gerçekleşecek."

Hideo'nun sözleri üzerine aniden başlayan konuşmalarla içerisi uğultuyla doldu. Asher arkasına yaslanıp ekrana doğru kaşlarını çattı. "Pekâlâ, işte oluyor," dedi hepimize. "Resmî bir rövanş. Hazırlanmamız için üç günümüz var."

Hammie ağız dolusu noodle'ı höpürdeterek yuttu. "Resmî bir rövanş," diye tekrarlarlarken sesinde en ufak bir coşku yoktu. "Şampiyonaların tarihinde hiç yaşanmamış bir şey."

"Orada Anka Süvarileri'nden nefret eden çok fazla kişi olacak," diye ekledi Tremaine. Şimdiden dışarıdaki barlardan, "Sahtekârlar!" diye bağırınların sesi çok net duyuluyordu.

Asher omuz silkti. "Daha önce karşı karşıya kalmadığımız bir şey değil bu. Öyle değil mi, Blackbourne?"

Tremaine'in yüzü ifadesizdi. Hepimiz ekrana bakmaya devam ediyorduk, yeni oyun heyecanı bizi çok da etkilememiştir. Asıl önemli haber rövanş değildi. Keşke şu muhabirler Hideo'nun NöroLink'le aslında ne yaptığını bilseydi.

Dünyadaki dehşetten çok yorulduğum, demişti bana. O yüzden ben de bunu zorla bitireceğim.

"Eh," diye söze başladı Roshan, bir eliyle yüzünü ovalıyordu. "Hideo son birkaç günde yaşanan herhangi bir şeyden rahatsız olduysa bile bunu hiç göstermiyor."

Tremaine görüşündeki görünmeyen bir şeye yoğunlaşmıştı ve parmaklarıyla barın üzerine hızla vuruyordu. Birkaç hafta önce onun gibi biriyle aynı odada olduğumda tüylerim diken diken olurdu. Hâlâ en sevdiğim kişi değildi ve her an alay ederek bana yeniden Prenses Peach demesini bekliyordum ama şimdilik bizim tarafımızdaydı ve her türlü yardıma ihtiyacımız vardı.

"Bir şey bulabildin mi?" diye sordum.

"Yeni lensleri kullanan kaç kişi var diye bazı rakamları inceledim." Tremaine arkasına yaslandı ve içini çekti. "Yüzde doksan sekiz."

Oluşan sessizliği bıçakla pasta keser gibi kesebilirdim. Kullanıcıların yüzde doksan sekizi artık Hideo'nun algoritması tarafından kontrol ediliyordu. Karakoldaki uzun sıraları, polis şeridini düşündüm. Bu kadar büyük bir yüzde olması başımı döndürmüştü.

"Peki kalan yüzde iki?" diye sormayı başardı Asher.

"Hâlâ beta lensleri kullanan kişiler," diye yanıtladı Tremaine, "ve henüz yeni lenslerini takmamış olanlar. O insanlar da şimdilik güvende." Bakışlarını barda gezdirdi. "Biz ve son sürüm piyasaya sürülmeden önceki beta sürümü bize dağıtıldığı için resmî oyuncular. Bahse girerim ki Kara Evren'deki birçok kişi. Ayrıca dünya çapında NöroLink'i hiçbir zaman kullanmamış çok az sayıda insan. Geri kalan herkes buna bağlandı."

Hiç kimse bu söylenene bir şey ilave etmek istemiyordu. Sesli ifade etmesem de sonsuza dek beta lenslerle kalamayacağımızı

biliyordum. Söylentilere göre Warcross Kapanış Töreni'nde beta lensler, onları algoritmali lenslere dönüştürecek bir yama indirilecekti.

Bu sekiz gün sonra olacaktı.

"Yedi günlük özgürlük kaldı," dedi Asher hepimizin düşüncüklerini dile getirerek. "Eğer bir banka soymak istiyorsanız, şimdi tam zamanı."

Tremaine'e bir bakış attım. "Algoritmanın kendisi hakkında daha çok bilgi alabilme şansın oldu mu?"

Başını iki yana salladı ve hepimizin görebilmesi için bir ekran açtı. Parlayan harflerden oluşan bir labirentti bu. "En ufak bir izini bile bulamadım. Şunu görüyor musunuz?" Bir öbek kodu işaret etmek için duraksadı. "Ana bağlanma dizinini? Burada bir şey olması gerekiyor."

"Orada bir algoritma olmasının imkânsız olduğunu söylüyorsun," dedim.

"İmkânsız olduğunu söylüyorum evet. Bu tıpkı hiçbir iple, telle bağlanmamış bir sandalyenin havada süzülmesini izlemeye benziyor."

Uykusuz geçen son birkaç gecede benim de vardığım sonuç buydu. Geceleri NöroLink'in her gediğini araştırmakla harcamıştım. Hiçbir şey yoktu. Hideo algoritmasını nasıl bir şekilde uyguladıysa, bunu bulamıyordum.

İçimi çektim. "Algitmaya erişebilmenin tek yolu belki de Hideo'nun kendisidir."

Ekranda Hideo basından gelen soruları yanıtlıyordu. Yüzü ciddi, duruşu rahat ve saçı mükemmel bir dağınıklıktaydı. Hideo her zamanki gibi düzgün görünüyordu. Nasıl bu kadar sakin kalabiliyordu? Kısacık ilişkimizde birlikte geçirdiğimiz dakikalar sanki ne düşündüğünü görüp anlamama yetecekmiş gibi öne doğru eğildim.

Dün geceki rüyam yeniden zihnime doldu; ellerinin çıplak kollarımda dolaşmasını, perişan yüz ifadesini neredeyse hissedebiliyordum. *Özür dilerim*, diye fısıldamıştı. Sonrasında da oda-

nın köşesindeki karanlık siluet beni izlemeye başlamıştı. Etrafımızdaki bütün camlar paramparça olmuştu.

“Peki ya sen?” diye soran Tremaine beni derin düşüncelerimden uzaklaştırdı. “Sıfır’dan hiç haber aldın mı? Hideo’yla iletişim kurdun mu?”

Derin bir nefes alıp başımı salladım. “Hiç kimseye ulaşamadım. Henüz değil, en azından.”

“Sıfır’ın teklifini hâlâ ciddi ciddi düşünmüyorsun, değil mi?” Asher başını eline yaslamıştı ve dikkatle bana bakıyordu. Bu bana eskiden emirlerini dinlemeyeceğimi düşündüğü zamanlarda Kaptan olarak attığı bakışın aynısıydı. “Sakin bunu yapma. Bunun bir tuzak olduğu çok belli.”

“Hideo da bir tuzaktı, Ash,” dedi Hammie. “Ve bunu hiçbirimiz göremedik.”

“Evet ama Hideo yurdumuzu bombalamayı hiç denemedi,” diye mırıldandı Asher. “Bakin, eğer Sıfır, Hideo’yu durdurmak için gerçekten de Emi’nin ona katılmasını istiyorsa yapılması gereken bazı şeyler var. Sıfır pek de örnek bir vatandaş sayılmaz. Çıkaracağı sorunların bedeli, yapacağı yardımdan çok daha fazla olabilir.”

Tremaine dirseklerini tezgâha dayadı. Yüzündeki içten endişe ifadesine hâlâ alışamamıştım ama rahatlatıcıydı. Bana yalnız olmadığımı hatırlatıyordu. “Eğer birlikte çalışırsak Em, Sıfır’ın yardımına ihtiyacımız kalmayabilir. Sasuke Tanaka hakkında dışarıda bir yerde mutlaka bazı ipuçları olmalı.”

“Sasuke Tanaka hiçbir iz bırakmadan yok olmuş,” dedi Roshan. Yemek çubuklarına noodle’ını sararken kısık sesi soğuk ve keskin çıkmıştı.

Tremaine ona baktı. “*Daima* bir iz vardır,” diye karşılık verdi.

Roshan ve Tremaine arasında işler daha da tuhaf bir hâle gelmeden Asher araya girdi. “Ya Hideo’yla ilk sen temasa geçsen? Ona kardeşini sağ salim bulduğunu söyleyen? Tüm bunları, yani Warcross’u ve algoritmayı kardeşi için yaratmıştı, değil mi? Onun için her şeyi yapmaz mıydı?”

Zihnimde Hideo'nun bana baktığını gördüm. *Yaptığım her şey onun için.* Bunu bana sadece birkaç hafta önce, banyoevinde yıldızların göz kırpmalarını izlerken söylemişti.

O zaman bile algoritmasını planlıyordu. Sözleri artık yeni bir anlam kazanmıştı; bu anının sıcak hissini içimde buz kestiğini hissettim.

"Eğer Sıfır onun kardeşiye tabii," dedim.

"Olmadığını mı söylüyorsun? Bunu hepimiz gördük."

"Ben sadece bundan emin olamayacağımızı söylüyorum." Kâsemdeki noodle'ları karıştırdım, hiç iştahım kalmamıştı.

Hammie düşünceli bir şekilde başını hafifçe yana eğdi; satranççı zihnindeki çarkların döndüğünü görebiliyordum. "Sasuke'nin kimliğini çalan herhangi biri olabilir. Ölmüş bir oğlanın adını kullanarak peşindeki insanları atlatmaya çalışıyor olabilir."

"Hortlatmak," diye mırıldandım onaylayarak. Bunun için kullanılan kelimeyi biliyordum çünkü ben de daha önce bunu yapmışım.

"Emi bu kadar büyük bir şeyi Hideo'ya söyleyemez, hele bir de doğru bile değilse," diye devam etti Hammie. "Hideo'ya öngörülemeyen bir şey yaptırabilir bu. İlk önce kanıtı ihtiyacımız var."

Roshan aniden ayağa kalktı. Sandalyesi kulak tırmalayıcı bir sesle geriye doğru kaydı. Bakışlarımı aniden ona çevirdiğimde bize arkasını döndüğünü ve bardan dışarı çıkmak için kapıya yöneldiğini gördüm.

"Hey," diye seslendi Hammie. "Sen iyi misin?"

Bize bakmak için duraksadı. "İyi miyim? Hepimiz burada oturmuş, Emi'nin öldürülme ihtimali olan bir şey nasıl dalabileceğinin teknik ayrıntıları hakkında konuştuğumuz için mi iyi olmalıyım?"

Hepimiz suskunlaştık; Roshan'ın sözleri aramızda asılı kalmıştı. Daha önce Roshan'ın sesinde hiç gerçek bir kızgınlık duymamışım ve şimdi de kulağa yanılmışım gibi geliyordu.

Gözlerini takım arkadaşlarının üzerinde gezdirdikten sonra

benim üzerimde sabitledi. "Hideo'ya hiçbir şey borçlu değilsin," dedi yumuşak bir sesle. "Seni ne için işe aldıysa onu yaptın. Bu işin derinlerine dalmak senin sorumluluğunda değil. Ne Sıfır'ın geçmişi ve onunla Hideo arasında yaşananlar ne de onun Hideo'ya yapmayı planladığı şeyler senin sorumluluğunda."

"Emi bunu yapabilecek tek..." diye söze başladı Asher.

"Sanki sen her zaman Emika'nın ihtiyaçlarını gözetirsin de!" diye patladı Roshan. Tek kaşımı şaşkınlıkla kaldırdım.

"Roshan," dedi Asher ona dikkatlice bakarak.

Roshan dudaklarını sımsıkı birbirine bastırıyordu. "Bak... Eğer Sıfır'ın takımı hâlâ Hideo'yu durdurmaya çalışıyorsa o zaman bırak o yapsın. Bırak o ikisi birbirine saldırsın. Geri çekil ve bu meseleden uzak dur. Bunu yapmak zorunda değilsin ve hiçbirimiz seni farklı bir şey için ikna etmemeliyiz."

Benim cevap vermeme fırsat kalmadan Roshan döndü ve gecenin içine daldı. Kapı arkasından keskin bir sesle kayarak kapandı. Çevremdekiler tuttıkları nefeslerini sessizce verdi.

Hammie'ye baktığımda başını salladı. "O burada olduğu için böyle," diye mırıldanarak başıyla Tremaine'i işaret etti. "Roshan'ın dengesini bozuyor."

Tremaine rahatsız olmuş gibi boğazını temizledi. "Roshan pek de haksız değildi," dedi en sonunda. "Tehlike konusunda yani."

Roshan'ın oturduğu, şimdi boş olan sandalyeye baktım ve bileziğini düşündüm. Görüşümdeki arşivimin içinde hâlâ Sıfır'dan gelen son mesajı görebiliyordum, harfler küçük, beyaz ve beklenti içindeydi.

Sana yaptığım teklif hâlâ geçerli.

Hammie arkasına yaslanıp kollarını göğsünde kavuşturdu. "Neden buna hâlâ devam ediyorsun?" diye sordu bana.

"Dünyanın kaderi yeterli bir sebep değil mi?"

“Hayır, bundan daha fazlası var.”

İçimde öfke yükseldi. “Bunların hepsi benim yüzümden yaşanıyor... Buna tamamen ben yol açtım.”

Hammie sert sözlerimle geri adım atmadı. “Ama bunların senin suçun olmadığını biliyorsun. Söyle bana... *Neden?*”

Tereddüt ettim, söylemek istemiyordum. Görüşümün köşesinde Hideo’nun profilinin yeşile döndüğünü gördüm. Uyanıktı ve çevrimiçiydi. Uzanıp onunla bağlantı kurmayı istemem için yeterliydi bu.

Beni hâlâ bu şekilde çekiyor olmasından nefret ediyordum. Ne de olsa herkesin hayatında, istemese de takıntı hâline getirdiği bir kişi olurdu. Hayatıma girip çıkan birkaç haftalık kaçamaklardan hoşlanmıyor değildim ama yine de...

O bir kaçamaktan, bir ödülünden ya da bir hedeften çok daha fazlasıydı. Artık geçmişime sonsuza dek bağlanmıştı. Dünyanın özgür iradesini çalan Hideo’yla, kardeşinin yasını derinden tutan ve bu yas yüzünden koyu saçlarında kalıcı bir gümüşü çizgi oluşan Hideo hâlâ aynı kişiydi. Anne ve babasını seven de Hideo’ydu. Beni kendi karanlığımdan çekip çıkararak ve daha iyi şeylerin hayalini kurmam için cesaretlendiren de aynı Hideo’ydu.

Onun canavardan başka bir şey olmadığına inanmayı reddediyordum. Onun bu şekilde çökmesini izleyemezdim. Devam edecektim çünkü o oğlanı bulmaya ihtiyacım vardı, yalanının altına gömülmüş atan kalbini bulmaya... Onu kurtarmak için onu durdurmalıydım.

Bir zamanlar beni yukarı çeken el oydu. Şimdi onun için bunu ben yapacaktım.

Bardan ayrıldığımızda gece yarısını bir hayli geçmişti ve yağmur, yerini hoş bir sise bırakmıştı. Sokaklarda hâlâ insanlar vardı. Yıldızlar Karması’nın ilk iki oyuncusu açıklanmıştı ve şimdi şehirdeki her sokak direğinin altında oyuncuların sanal görüntüleri havada süzülüyordu.

Hammie sokak direklerinin altında dönen ve oyunlardaki en iyi hareketlerini gösteren görüntülerine bakmadı bile. “Bizimle geri dönmelisin,” dedi yan gözle etrafı incelerken.

“Ben iyi olacağım,” diye ona güvence verdim. Eğer biri beni gerçekten de takip ediyorsa takım arkadaşlarımı da takip etmesine fırsat vermemek en iyisiydi.

“Burası Kabukichou, Em.”

Ona buruk bir şekilde gülümsedim. “Yani? Hideo’nun algoritması artık buradaki çoğu insan üzerinde çalışıyor. Korkacak ne var ki?”

“Çok komik,” diye karşılık veren Hammie tek kaşını bıkkınlıkla kaldırdı.

“Bak, hepimiz birlikte dolaşmamalıyız. Algoritma olsa bile bunun bizi ne kadar çekici bir hedef hâline getirdiğini biliyorsun. Otelime döndüğümde seni arayacağım.”

Hammie sesimdeki kararlılığı anladı. Dudakları hayal kırıklığıyla büzülse de başını sallayarak onayladı ve arkasını dönüp yürümeye başladı. “Evet, arasan iyi edersin,” diye seslendi omzunun üzerinden ve aceleyle uzaklaşırken bana el salladı.

Onun diğerlerine katılmasını ve birlikte metro istasyonunun yanında bekleyen özel arabalarına doğru gitmelerini izledim. Her birinin ünlü olmadan önceki hâllerini, Tokyo’ya ilk kez geldikleri zamanı, metroyu kullanabilecek kadar görünmez oldukları günleri hayal etmeye çalıştım. Yalnız hissedip hissetmediklerini merak ettim.

Takım arkadaşlarım yağmurun sisi içinde gözden kaybolduğunda arkama döndüm.

Kendi başıma seyahat etmeye alıştım. Yine de şimdi yalnızlığım daha keskin geliyordu ve içimdeki boşluk takım arkadaşlarım olmadan çok daha büyük görünüyordu. Ellerimi ceplerime soktum ve İngilizce konuşarak beni caddede sıralanan kulüpler-

den birine davet eden ve gülümseyen sanal erkek mankeni görmezden gelmeye çalıştım.

“Hayır,” diye cevap verdim sanal mankene. O anda yok oldu ve kulübün girişinde yeniden belirerek sıradaki potansiyel müşteri için bakınmaya başladı.

Saçımın tamamını kapüşonumun içine tikiştirdim ve yürümeye devam ettim. Sadece bir hafta önce, muhtemelen yanımda Hideo’yla yürüyor olurdum. Kolu belime dolanmış, paltosu omuzlarımda olurdu. Benim söylediğim bir şeye kakhaha atardı.

Fakat burada tek başıyım ve kirli su birikintilerine basan botlarımdan şapırtısını dinliyordum. Tabelalardan ve tentelerden damlayan sular dikkatimi dağıtıyordu. Sanki birinin ayak sesini andırıyorlardı. İzlediğim hissi geri dönmüştü.

Kulaklarımda statik bir vızıltının titreşimini hissettim. Bir kavşakta kısa bir süre duraksadım ve vızıltı susana dek başımı bir o yana bir bu yana eğdim.

Görüşümde Hideo’nun hâlâ yeşil olan ikonuna baktım. Şu anda neredeydi ve ne yapıyordu? Onunla bağlantı kurduğumu ve sanal görüntüsünün tam önümde belirmediğini hayal ettim. Bu sırada Asher’in sorusu kulaklarımda çınlıyordu. Sıfır’ın, kardeşiyle olan bağlantısını ona *anlatırsam* ne olurdu? Bundan tamamen emin olmadan bunu söylemek ve neler olacağını görmek çok mu kötü olurdu?

Onun sesini duymak için bahaneler üretmeme kızarak dişlerimi sıktım. Eğer onunla arama yeteri kadar mesafe koyabilirsem ve tüm bu olanlara sadece bir iş gözüyle bakabilirsem, o zaman belki de onun yanında olma isteğimi engelleyebilirdim.

Kulağımdaki statik vızıltı yine başladı. Bu sefer durdum ve dikkatlice dinledim. Hiçbir şey yoktu. Sokakta benimle birlikte sadece birkaç kişi kalmıştı ve her birinin görünümü sıradandı. *Belki de biri beni hacklemeye çalışıyordu.* Her şeyin yerli yerinde olduğundan emin olmak için kendi NöroLink sistemimde bir denetleme başlattım. Görüşümde akan yeşil yazılı ekrana göre taramadaki her şey normal görünüyordu.

Ta ki mesajlarımın üzerine geldiğinde hata aramayı atlayana dek.

Kaşlarımı çattım ama daha yakından incelememe fırsat kalmadan görüşümdeki tüm yazılar yok oldu. Hepsinin yerini tek bir cümle almıştı.

Hâlâ bekliyorum, Emika.

Ensemdeki bütün tüyler diken diken oldu. Bu Sıfır'dı.